

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318202111
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5318202111.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobkyne: J. J., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX, XXX XX Y. U., zastúpenej spoločnosťou STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, proti žalovaným: 1/ J. R., rod. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX, XXX XX Y. U., 2/ G. X., rod. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Y. U. XXX, zastúpenému Mgr. Michalom Mozolíkom, advokátom, so sídlom Palárikova 1449, 022 01 Čadca, IČO: 43 271 219, 3/ Ing. J. W., rod. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXXX/X, XXX XX M., zastúpený Mgr. Michalom Mozolíkom, advokátom, so sídlom Palárikova 1449, 022 01 Čadca, IČO: 43 271 219, 4/ M. W., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Y. U. XXX, zastúpenej Mgr. Michalom Mozolíkom, advokátom, so sídlom Palárikova 1449, 022 01 Čadca, IČO: 43 271 219, 5/ J. J., rod. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX T. XXX, 6/ E. U., rod. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, XXX XX Y. U., zastúpenej Mgr. Michalom Mozolíkom, advokátom so sídlom Palárikova 1449, 022 01 Čadca, IČO: 43 271 219, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalovaných v rade 2/, 3/, 4/ a 6/ proti uzneseniu Okresného súdu Čadca č.k. 8C/58/2018-117 zo dňa 14. novembra 2019, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Okresného súdu Čadca č.k. 8C/58/2018-117 zo dňa 14. novembra 2019 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovaným v rade 2/, 3/, 4/ a 6/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalobkyni voči žalovaným v rade 1/ a 5/ náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením okresný súd postupom podľa § 163 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) konanie v celom rozsahu zastavil (výrok I.). Zároveň podľa článku 4 ods. 1 postupom podľa ust. § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní v rade 2/, 3/, 4/ a 6/, ktorí sa domáhali jeho zrušenia a vrátenia prvoinštančného súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, in eventum sa domáhali zmeny napadnutého uznesenia vo výroku o trovách konania tak, že odvolací súd prizná žalovaným 2/, 3/, 4/ a 6/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnom rozsahu (100 %) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne príslušný vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení sporu.

3. Namietali nesprávnosť napadnutého rozhodnutia v jeho výroku o zastavení konania a taktiež vo výroku o trovách konania. Poukazujúc na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23Co/169/2018 zo dňa 27.09.2019 a vychádzajúc z ust. § 163 ods. 1 a 2 CSP sa odvolatelia nestotožnili so zastavením

konania pre nepodanie návrhu na pokračovanie niektorou zo strán sporu a taktiež nepriznaním náhrady trov konania žiadnej zo strán sporu. Argumentovali tým, že v prerušenom konaní podľa § 163 ods. 1 CSP môže súd pokračovať len na návrh niektorej strany sporu. V neprerušenom konaní (po uplynutí prerušenia) súd musí pokračovať v konaní bez ohľadu na procesnú aktivitu niektorej zo strán a nemá dôvod čakať na procesnú aktivitu strán a pri jej absencii nemá dôvod zastaviť konanie. Po uplynutí lehoty prerušenia konania na základe zhodného návrhu oboch strán (§ 163 ods. 1 CSP) zanikli účinky prerušenia konania (uznesenie o prerušení konania stratilo svoju účinnosť), t. j. odpadla prekážka prerušenia, prerušenie konania skončilo, a preto bol okresný súd povinný konať ďalej bez návrhu (ex offo). Inak povedané, prerušenie konania je dovolené podľa § 163 ods. 3 CSP najmenej na tri mesiace, avšak horná hranica nie je stanovená, preto by súd mohol prerušiť konanie aj na 36 mesiacov alebo i dlhší čas (časový limit prerušenia je stanovený len pre najnižšiu možnú dĺžku prerušenia, najdlhší možný čas prerušenia konania nie je obmedzený). Korekcia najdlhšieho možného prerušenia konania nie je teda upravená priamo (napr. najmenej na 3 mesiace a najviac na 12 mesiacov), ale je koncipovaná nepriamo cez ust. § 163 ods. 2 CSP so zavedením procesnej zodpovednosti oboch strán sporu. Teda logický význam i jazykový (lexikálny i gramatický) výklad, ako i formálno-systematický výklad ust. § 163 ods. 2 CSP je taký, že ak súd preruší konanie na 7 mesiacov alebo 15 mesiacov alebo viac, tak po 6 mesiacoch prerušenia je konanie prerušené príliš dlhú dobu, počas ktorej strany mohli vec vyriešiť mimosúdne, a preto ak do 6 mesiacov od právoplatnosti prerušenia konania nepodá počas trvajúceho prerušenia konania ani jedna sporová strana návrh na pokračovanie v prerušenom konaní, súd konanie zastaví. Súd môže na návrh strany pokračovať len v prerušenom konaní, a contrario už v neprerušenom konaní nemôže strana účinne podať návrh na pokračovanie, keďže konanie už nie je prerušené. Z uvedených dôvodov je zastavenie konania v prejednávanej veci nezákonné a v spojení so závislým výrokom o trovách konania aj v neprospech žalovaných 2/, 3/, 4/ a 6/. Žalobkyňa sa takto vyhla späťvzatiu žaloby, ktorého následkom je procesná zodpovednosť za zastavenie konania a za trovy konania podľa § 256 CSP. Rozhodnutie o trovách konania a nepriznanie ich náhrady žalovaným v rade 2/, 3/, 4/ a 6/ je tiež nesprávne a nie je v súlade so zákonom. Títo žalovaní nemali totiž dôvod podávať návrh na pokračovanie v konaní, pretože zastavenie konania je v prospech žalovaného (za situácie, že im závislým výrokom priznaná aj náhrada trov konania, ak neuznali žalovaný nárok), najmä, keď nesplní procesný návrh požadovaný žalobou - nárok uplatnený žalobou z procesného hľadiska. Preto by mali mať žalovaní v rade 2/, 3/, 4/ a 6/ priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni, aj keď nepodali návrh na pokračovanie v konaní, ako to odôvodňuje súd prvej inštancie, že tým mali rovnakou mierou prispieť k zastaveniu konania a tým majú niesť rovnakú mieru zodpovednosti na zastavení konania. Takýto záver súdu prvej inštancie podľa názoru odvolateľov však nie je správny, pretože je formálny a formalistický a nereflektuje na materiálne postavenie a záujmy jednotlivých sporových strán; nie je tiež možné spravodlivo požadovať od žalovaného, aby podával návrh na pokračovanie konania, ak nemá záruku na úspech po pokračovaní v spore, keď zastavenie konania znamená istý úspech žalovaného za predpokladu, že neuznal žalovaný nárok ani sčasti, ako tomu boli i v prejednanom prípade. Za popísanej situácie je dôvodné priznať žalovaným 2/, 3/, 4/ a 6/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnom rozsahu (100 %).

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdiť. Súčasne si uplatnila voči odvolateľom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Uviedla, že podľa jej názoru súd prvej inštancie vo veci rozhodol správne v zmysle zákona, pričom zároveň poukázala na odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Čadca sp.zn. 8C/58/2018 zo dňa 30.04.2019, kde v bode 4. jeho odôvodnenia konajúci súd upozorňuje účastníkov, že v konaní bude pokračovať len na návrh ktorejkoľvek procesnej strany, pričom tento môže byť podaný aj pred uplynutím trojmesačnej lehoty. Je teda zrejmé, že v danom prípade ide o procesné rozhodnutie, pri vydaní ktorého súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

6. Na toto vyjadrenie žalobkyne ani jeden zo žalovaných nereagoval, t. j. nepodal odvolaciu repliku.

7. Ďalšie podania strán v rámci odvolacieho konania neboli súdu predložené.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal uznesenie okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

9. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci (zistenie splnenia zákonom stanovených podmienok pre obligatórne zastavenie konania podľa § 163 ods. 2 CSP), vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 236 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

10. V prvom rade považoval krajský súd za nevyhnutné zdôrazniť, že odvolací prieskum bol na základe zásady neúplnej apelácie v odvolacom konaní striktno vymedzený odvolacími dôvodmi formulovanými v podanom opravnom prostriedku (§ 380 ods. 1 CSP).

11. Zároveň odvolací súd uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03). Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, z akých dôvodov konanie zastavil a rozhodol tiež o nároku na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie pritom zákonu zodpovedajúcim spôsobom i presvedčivo odôvodnil.

12. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym záverom okresného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého uznesenia, podľa ktorého absencia návrhu aspoň jednej sporovej strany na pokračovanie v konaní, prerušenom na základe zhodného návrhu sporových strán podľa § 163 ods. 1 CSP je dôvodom pre zastavenie konania podľa § 163 ods. 2 CSP.

13. Z ustanovenia § 163 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> (citovaného v napadnutom rozhodnutí) totiž vyplýva, že spočívanie konania je možné vyvolať aktivitou sporových strán, ktoré dajú najavo, že zatiaľ nemajú záujem, aby súd pokračoval v konaní. Ak strany sporu navrhnu odročenie pojednávania z dôvodu, že majú snahu o mimosúdne riešenie sporu, súd bez ďalšieho konanie preruší a stranám sporu poskytne lehotu najmenej tri mesiace. Ak sa stranám nepodarí spor mimosúdne vyriešiť je nevyhnutné, aby niektorá z nich v šesťmesačnej lehote od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, urobila dispozičný úkon na pokračovanie v konaní. Uvedený postup vyplýva z Civilného sporového poriadku, ktorý v prípade prerušenia konania podľa § 163 ods. 1 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, neumožňuje aplikovať § 165 ods. 1 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> o možnosti súdu pokračovať v konaní aj bez návrhu.

14. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súd prvej inštancie uznesením č.k. 8C/58/2018-115 zo dňa 30.04.2019, (právoplatným dňa 07.05.2019) potupoval správne, keď konanie podľa § 163 ods. 1 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> prerušil, keďže strany sporu zhodne navrhli odročiť pojednávanie v súvislosti s možnosťou mimosúdneho vyriešenia sporu. Stranám sporu bol v odôvodnení rozhodnutia daný do pozornosti aj § 163 ods. 2 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, upravujúci následky nepodania návrhu na pokračovanie v konaní. Z dôvodu, že k mimosúdnemu vyriešeniu sporu nedošlo, bolo povinnosťou žalovaných, ak mali záujem, aby konanie pokračovalo, pred uplynutím šesťmesačnej lehoty urobiť dispozičný úkon na pokračovanie v konaní. Neobstojí preto argumentácia odvolateľov, že procesnú aktivitu v tomto smere mal uskutočniť sám súd prvej inštancie, pretože súd má takúto povinnosť len v konaniach prerušených podľa § 162 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> a § 164 CSP. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> V konaniach prerušených podľa § 163 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> je ich pokračovanie, ako už bolo uvedené vyššie, viazané na dispozičný úkon strany sporu, ktorý ale v preskúmvanej veci žalobkyňa (a ani žalovaní) v zákonom stanovenej lehote neurobili. Súd prvej inštancie nemal preto inú možnosť, než v zmysle § 163 ods. 1 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> konanie zastaviť (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 32/2018 zo dňa 24. 05. 2018).

15. Možno teda uzavrieť, že ak je sporové konanie podľa § 163 ods. 1 CSP prerušené na základe zhodného návrhu strán sporu, súd v konaní pokračuje len na návrh niektorej zo strán sporu, nikdy nie ex offa. Ak takýto návrh nie je v stanovenej lehote podaný, súd nemá inú možnosť, ako konanie zastaviť. Zákonodarcu v ustanovení § 163 ods. 2 vety druhej CSP nedáva súdu možnosť rozhodnúť, či konanie zastaví, (ak to uzná za vhodné), alebo v ňom bude pokračovať. Zo znenia citovaného ustanovenia: „súd konanie zastaví“ jednoznačne vyplýva, že súd je povinný konanie zastaviť, ak v stanovenej lehote nie je podaný návrh na pokračovanie v konaní.

16. Neobstojí preto argumentácia odvolateľov, že v prípade, ak ani jedna procesná strana nepodá návrh na pokračovanie v konaní v lehote šiestich mesiacov, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie ex offa pokračovať v konaní.

17. V danej súvislosti odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že ustanovenie § 163 ods. 1 CSP upravujúce procesnú situáciu prerušenia konania, ako aj ustanovenie § 163 ods. 2 CSP upravujúce procesnú situáciu pokračovania v prerušenom konaní sú ovládané dispozičným princípom. Znamená to, že tak pre rozhodnutie súdu o prerušení konania, ako aj pre jeho rozhodnutie o pokračovaní v prerušenom konaní sa vyžaduje úkon (podanie návrhu) zo strany oboch, resp. jednej zo strán sporu. Nevyužitie možnosti „oživiť“ spočívajúce konanie stranou sporu podaním adresovaným príslušnému všeobecnému súdu spĺňajúcim tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku je nevyhnutne spojené s pre ňu negatívnymi dôsledkami ako s nemožnosťou navrhovať svedkov a dôkazy, vyjadriť sa k navrhovaným dôkazom či podávať opravné prostriedky (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 496/2018-10 zo dňa 13.09.2018 a tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 32/2018 zo dňa 24. 05. 2018).

18. S prihliadnutím na vyššie označené rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, z ktorých vychádzal odvolací súd i v prejednávanom prípade, nie je relevantná ani námietka odvolateľov, ktorí svoju odvolaciu argumentáciu založili na odôvodnení uznesenia Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23Co/169/2018 zo dňa 25.07.2019. Uvedené rozhodnutie totiž nerešpektuje platnú právnu úpravu, ani rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, týkajúce sa riešenia danej problematiky. Navyše z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri svojom rozhodovaní viazaný. Je zrejmé, že označené rozhodnutie iného odvolacieho súdu takýmto rozhodnutím nie je.

19. Zároveň odvolací súd konštatuje i správnosť napadnutého rozhodnutia v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania (§ 256 ods. 1 CSP). S prihliadnutím na vyššie uvedenú právnu argumentáciu je správnym i záver konajúceho súdu o procesnom zavinení obidvoch strán sporu na zastavení konania, v dôsledku čoho je správne i jeho rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania ani jednej zo sporových strán.

20. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti krajský súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu ako nedôvodné. Zároveň odvolací súd v súdenej veci nezistil vady týkajúce sa procesných podmienok konania (§ 380 ods. 1, 2 CSP), v dôsledku čoho napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania.

21. Záverom odvolací súd dodáva, že rozhodnutie súdu o zastavení konania nevytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % voči odvolateľom, t.j. žalovaným v rade 2/, 3/, 4/ a 6/, ktorí v tomto štádiu konania nemali úspech. O výške náhrady týchto trov rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Zároveň však krajský súd žalobkyni voči žalovaným v rade 1/ a 5/, (ktorí tvoria nútené procesné spoločenstvo s odvolateľmi) nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania nepriznal, keďže títo nepodalí odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, t.j. nepodielali sa na ich vzniku.

24. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).